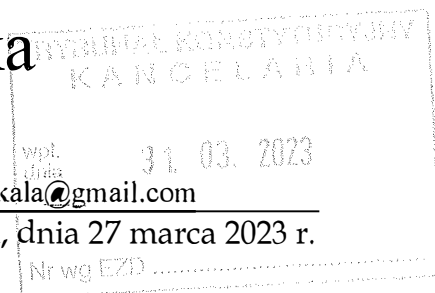

Kancelaria Adwokacka

adw. Michał Adam Sykała

15 – 888 Białystok ul. Wyszyńskiego 15 I.U2
tel./fax (085) 7 428 377, 7 444 931, kom. 509 724 202, michal.sykala@gmail.com

ODPIŚĆ

Białystok, dnia 27 marca 2023 r.

Trybunał Konstytucyjny

Al. Jana Chrystiana Szucha 12A

00-918 Warszawa

Skarżący:

M M

reprezentowany przez

adw. Michała Adama Sykałę

sygn. akt Ts 49/22

Uzupełnienie braku formalnego skargi konstytucyjnej

Działając w imieniu skarżącego, w wykonaniu wezwania z dnia 15 marca 2023 r. do uzupełnienia braku formalnego skargi konstytucyjnej, niniejszym podnoszę, co następuje:

W skardze konstytucyjnej z dnia 28 lutego 2022 r. domagającej się stwierdzenia zakresowej niezgodności z Konstytucją RP art. 218 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o Komornikach sądowych (Dz.U. 2018 poz. 771) powołane zostały trzy odrębne wzorce kontroli. W ocenie skarżącego co do każdego z podnoszonych trzech aspektów skarga zawiera wskazanie i uzasadnienie, które konstytucyjne wolności lub prawa skarżącego zostały naruszone, oraz w jaki sposób. Niemniej jednak niniejszym poszerzam argumentację w tym zakresie i wnoszę o nadanie skardze konstytucyjnej dalszego biegu, celem zbadania naruszenia przez skarżony przepis następujących praw i wolności wyszczególnionych we wzorcach kontroli:

1. Art. 2 Konstytucji RP, wyrażający zasadę praworządności, zawiera w sobie - zgodnie z licznymi orzeczeniami wydanymi przez Trybunał Konstytucyjny, m.in. takie reguły stanowienia prawa (określanymi jako zasady przyzwoitej legislacji), jak zasadę ochrony praw słusznie nabytych, zasadę ochrony interesów w toku, zasadę niedziałania prawa wstecz, nakaz zachowania odpowiedniego okresu dostosowawczego przy wprowadzaniu nowych norm prawnych w życie, oraz zasadę pewności prawa, nakazującą formułowanie przepisów prawa w sposób jasny.

Treść przepisu i mechanizm wprowadzony w życie Art. 281 ustawy o Komornikach sądowych łamie wszystkie z cytowanych zasad. Skarżący podnosi, że wskutek wprowadzonej zmiany ustawowej doszło do uregulowania na nowo jego praw i obowiązków, naruszając trwające interesy polegające na oczekiwaniu na piastowanie stanowiska do osiągnięcia 70 roku życia, co zostało w sposób nieuzasadniony zmienione na jego niekorzyść w trakcie trwania stosunku mianowania i bez pozostawienia jakichkolwiek wentylów bezpieczeństwa w postaci zbilansowania wygaszenia stosunku z mocy ustawy poprzez zapewnienie środków prawnych pozwalających zweryfikować ratio legis wprowadzanych zmian i uwzględnić sytuację w jakiej znalazły się osoby takie jak skarżący, które zmiana taka obejmuje w chwili wejścia w życie.

Wobec M M wprowadzono nie poddający się kontroli sądu administracyjnego (ani powszechnego) sposób wygaśnięcia jego mianowania, oparty o kryterium wieku, w jakim znajdował się w chwili wejścia ustawy w życie. Wyłącznie wobec grupy osób pełniących funkcję komornika, którzy osiągnęli wiek 65 lat, art. 281 ustawy o Komornikach sądowych jako jedyny spośród wszystkich przepisów ustawy, oraz wyłącznie dla ustawy dotyczącej tej konkretnej grupy zawodowej, w sposób przymusowy odsyła na emeryturę, co stanowi dyskryminację z uwagi na wiek. Skarżący, który miał ukończone 65 lat był w sytuacji w której niemożliwe było podjęcie żadnego działania pozwalającego na adaptowanie się do takiej sytuacji, a dotychczasowe jego decyzje życiowe oparte były o

przekonanie i zaufanie do zasad państwa demokratycznego oraz ustanowionego ustawą wieku emerytalnego. Brak okresu dostosowawczego w tym wypadku polegał na objęciu zakresem obowiązywania osób, które ukończyły 65 rok życia, a nie osób, które wstępują do zawodu ze świadomością treści praw emerytalnych.

2. Art. 32 ust. 1 i 2 statuuje zasady równości i zakaz dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny.

Skarżący podnosi, że konstytucyjne podmiotowe prawa i wolności w tym zakresie obejmują gwarancje wykonywanie zawodu regulowanego na równych zasadach, w tym do pełnienia funkcji w oparciu o posiadane kwalifikacje osobiste, kompetencje, doświadczenie, dawaną rękojmię wykonywania zawodu i brak innych przeszkód o charakterze indywidualnym, a nie o osiągnięcie określonego, arbitralnego wieku. O ile skarżący nie kwestionuje ustalenia ustawą wieku emerytalnego jako takiego, o tyle w oparciu o ratio legis wprowadzonego mechanizmu, środki dobrane do deklarowanego celu nie mogą być uznane za dozwolone w demokratycznym społeczeństwie i uprawniające do odstąpienia od zakazu ograniczania wolności i praw poza uprawnionymi przypadkami.

Skarżący wskazuje, że przesłanka umożliwienia dostępu do zawodu młodym osobom sama w sobie nie może stanowić podstawy do usunięcia z mocy prawa osób o określonym wieku, bez poddania weryfikacji realnej przydatności do dalszego sprawowania funkcji. Odmłodzenie jako takie nie stanowi samo w sobie uzasadnienia dla różnicowania praw i obowiązków podmiotów w życiu społecznym lub gospodarczym, a dopiero ewentualnie towarzyszące mu argumenty natury zdrowotnej, wydolnościowej czy też z zakresu sprawności prowadzonych postępowań mogą w indywidualnym przypadku stanowić podstawę miarkowania dostępu do zawodu komornika. Art. 281 ustawy o Komornikach sądowych łamie prawo do równego traktowania, przez potraktowanie osób powyżej 65 roku życia odmiennie, bez uzasadnienia. Cechą relewantną jest w tym przypadku

wyłącznie wiek, a nie przyczyny które legły o deklarowanych podstaw przepisu, tj. przydatność do wykonywania zawodu.

Art. 281 ustawy o Komornikach sądowych narusza podmiotowe prawo do równego traktowania również z tego powodu, że odmiennie niż w przypadku komorników, którzy w dniu wejścia w życie przepisu nie osiągnęli 65 roku życia, bowiem wygasza z mocy prawa z określonym terminem stosunek mianowania, a nie zawiera mechanizmu wymuszającego wydanie decyzji administracyjnej. W ten sposób dochodzi do dyskryminacji wewnątrz zawodu komornika z uwagi na wiek (w ramach regulacji dotyczących tej samej grupy zawodowej), oraz „na zewnątrz” tj. wobec innych zawodów prawniczych, w przypadku których nie dochodzi do arbitralnego obniżenia wieku emerytalnego, mimo potencjalnie możliwych do wyprowadzenia identycznych argumentów, które legły u podstaw zmian dokonanych wobec komorników, nie uzasadnionych różnicami i charakterystyką zawodów.

3. W zakresie art. 45 ust. 1 i 2 i art. 77 ust. 2 Konstytucji doszło do naruszenia gwarantowanego, podmiotowego prawa skarżącego do sądu, rozumianego jako prawo do wszczęcia odpowiedniej procedury i rozpoznania jego sprawy przez ustanowiony ustawą sąd, cechujący się określonymi w Konstytucji przymiotami. Z uwagi na skutek w postaci wygaszenia powołania z mocy prawa, bez konieczności wydania decyzji odpowiedniej do tej, którą kompetentny organ władzy publicznej wydaje wobec komorników, którzy osiągnęli wiek emerytalny, skarżący został pozbawiony prawa do poddania zwykłej kontroli sądowej naruszenia jego praw i wolności gwarantowanych Konstytucją.

Z uwagi na sposób regulacji art. 281 ustawy o Komornikach sądowych naruszone zostało prawo skarżącego do wstrzymania skutku w postaci odwołania go z funkcji komornika, przywrócenia go do wykonywania zawodu, zbadania legalności ustania jego stosunku mianowania, ca tym samym również narusza prawo skarżącego do równego dostępu do służby

publicznej, niedyskryminacji w życiu społecznym, oraz wolność wykonywania działalności na równych do innych osób prawach.

4. Art. 281 ustawy o Komornikach sądowych naruszył prawo gwarantowane Art. 60 Konstytucji, zapewniającego obywatelom polskim korzystającym z pełni praw publicznych prawo dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach. Skarżący został potraktowany w sposób nierówny, bowiem wprowadzając zaskarżony przepis pominięto jego prawo do zaskarżenia do sądu jego odwołania z funkcji komornika, inaczej niż w przypadku pozostałych komorników, wobec których każda z przyczyn odwołania może być poddana kognicji sądu.

5. Podmiotowe prawo do równego dostępu do służby publicznej skarżącego z art. 60 Konstytucji w zw. z art. 65 ust. 1, zostało naruszone przez to, że wyłącznie wąskiej grupy czynnych zawodowo komorników, którzy osiągnęli 65 rok życia, dotyczyła przymusowa regulacja usuwająca ich z dalszego prawa dostępu do dalszego wykonywania zawodu. Art. 281 ustawy o Komornikach sądowych, w świetle ratio legis ocenianego przez pryzmat zasad doświadczenia życiowego, logiki, ale również w zestawieniu z ciążącymi na Rzeczypospolitej Polskiej zobowiązaniami międzynarodowymi, nie pełni legitymowanego celu i nie stanowi proporcjonalnego narzędzia do wprowadzanej polityki społecznej w zakresie dostępu do służby publicznej. Obniżenie wieku emerytalnego w tym wypadku (przymusowego odwołania ze stanowiska z mocy ustawy) nie było oparte o żadne statystyczne mierniki skuteczności zawodowej, czy też zgromadzone i przeanalizowane dane co do obniżonej przydatności do wykonywania zawodu przez tę grupę wiekową. Granica została ustalona w sposób arbitralny, a brak jest możliwości weryfikacji kompetencji i zdolności do dalszego korzystania ze służby publicznej przez skarżącego, co świadczy wyłącznie o przesłance odmłodzenia dostępu do zawodu.

6. Z art. 77 oraz art. 184 Konstytucji RP skarżący wywodzi podmiotowe prawo do sądowej kontroli tych działań administracji, które odnoszą swój skutek w sferze innych praw i wolności chronionych konstytucyjnie. Art. 281 ustawy o Komornikach sądowych inaczej niż przepisy dotyczące przypadków odwołania komornika ze stanowiska, pozbawia skarżącego prawa do poddania ustania jego stosunku służbowego kontroli sądowej. Skarżący został zatem pozbawiony, bez uzasadnienia, możliwości poddania podnoszonych racji co do naruszenia przepisów rangi konstytucyjnej działaniem władzy publicznej, jakiegokolwiek nadzoru i możliwości ingerencji sądu i wpływu na jego sytuację prawną. Skarżący podnosi, że art. 281 ustawy o Komornikach sądowych celowo różnicując sytuację i wyłączając usunięcie go ze stanowiska komornika spod działania administracji publicznej, zamyka mu drogę do dochodzenia naruszonych praw i wolności.

Z tych względów popieram skargę w całości.

Załącznik 1. 4 odpisy pisma;

Advokat Michał Sylkała

Michał Adam Sylkała